

РЕШЕНИЕ

№ 210

гр. Стара Загора, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20215500501686 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по жалба на В.И.Ч., действаща чрез адв.С.М., срещу решение № 260606/05.07.2021 г. по гр.д.№ 2743/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд в частта му, в която е отхвърлен като неоснователен предявеният от въззивницата срещу С.у."М.Г." - *** иск по чл.222, ал.3 от КТ за разликата над 16 416,24 лв. до 28 728,42 лв., ведно със законната лихва върху 28 728,42 лв., считано от 27.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Изложени са оплаквания, че първоинстанционното решение в тази му част е неправилно, т.к. е постановено при допуснато съществено процесуално нарушение и нарушение на материалния закон.

Относно твърдяното съществено процесуално нарушение въззивницата сочи, че първоинстанционният съд е нарушил разпоредбите на чл.146, ал.1 т.5 от ГПК и чл.146, ал.2 от ГПК, т.к. не ѝ е указал, че следва да доказва наличието на сключен колективен трудов договор /КТД/ в сферата на образованието, както и че не сочи доказателства за този твърдян от нея факт. Относно нарушението на материалния закон се сочи, че наличието на действащ КТД в сферата на образованието представлява част от обективното право по смисъла на чл.51б, ал.6 и ал.7 от Кодекса на труда /КТ/, което не подлежи на доказване в процеса, а първоинстанционният съд е следвало да издири обнародваният в Държавен вестник и публикуван на електронната

страница на ИА "Главна инспекция по труда" отраслов/браншови КТД в сферата на образованието и да приложи разпоредбата му, уреждаща размерът на обезщетението по чл.222, ал.3 от КТ в размер на десет и половина brutни трудови възнаграждения.

Сочи се също така, че дори да се приеме, че съответната разпоредба от КТД е неприложима, то нарушението на материалния закон от първоинстанционния съд се изразява в неприлагане на разпоредбата на чл.219, ал.6 от Закона за предучилищното и училищното образование /ЗПУО/, допълваща чл.222, ал.3 от КТ, съобразно която въззивницата има право на обезщетение в размер на десет brutни трудови възнаграждения.

Претендира се отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му част и постановяването на ново, с което предявеният иск бъде уважен в пълния му размер и за разликата над 16 416,24 лв. до 28 728,42 лв., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на иска до окончателно изплащане на сумата, както и присъждането на направените от В.И.Ч. съдебни разноски.

В законоустановения срок насрещната страна С.у."М.Г." - *** не е представило отговор на въззивната жалба.

В проведеното открито съдебно заседание въззивницата се явява лично и се представлява от пълномощник-адвокат, чрез когото поддържа жалбата си и pledира за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му част и постановяването на ново, с което предявеният от нея иск бъде уважен в пълен размер.

Въззиваемото средно училище не се представлява от законен или процесуален представител.

Въззивният съд, след като взе предвид твърденията и възраженията на страните, събраните по делото доказателства и приложимите материално-правни и процесуално-правни норми, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът намира, че въззивната жалба е редовна, т.к. отговаря на изискванията на чл.260 от ГПК и чл.261 от ГПК, и е допустима, т.к. е подадена в предвидения срок за обжалване, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт в съответната му част, при наличието на правен интерес от възивно обжалване.

Първоинстанционният съд е би сезиран от В.И.Ч. с искова молба срещу С.у."М.Г." - ***, с която е бил предявен иск по чл.222, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) за присъждане на сумата от 28 728,42 лв. представляваща обезщетение за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Ищцата е изложила твърдения, е била в трудово правоотношение с ответното училище за периода от 21.11.1994 г. до 15.07.2020 г., когато същото е било прекратено от работодателя на основание чл.328, ал.1 т.10 от КТ. През времетраенето на трудовото си правоотношение ищцата на два пъти е била уволнявана, но и двете уволнения са били признати по съдебен ред за незаконни и отменени, а В.И.Ч. е била възстановявана на заеманата от нея

допреди уволненията ѝ длъжност „директор“.

Твърди, че при прекратяване на трудовото ѝ правоотношение поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст работодателят не ѝ е начислил и изплатил полагащото ѝ се обезщетение, дължимо на това основание.

Твърди също така, че същото следва да бъде в размер от 10,5 брутни трудови възнаграждения, т.к. ответното училище е страна по колективен трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование, предвиждащ именно такъв размер на обезщетението за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, както и че към момента на прекратяване на трудовото ѝ правоотношение месечното ѝ брутно трудово възнаграждение е било в размер от 2 736,04 лв.

С подадения отговор на исковата молба С.у. "М.Г." е оспорило иска, като е възразило, че към момента на придобиване на правото на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст от страна на ищцата тя не се е намирала в трудово правоотношение с ответника, т.к. в периодите от уволненията ѝ до възстановяванията ѝ по съдебен ред на заеманата от нея длъжност „директор“ е била в трудови правоотношения и с други работодатели, поради което в последните десет години трудовият ѝ стаж не е бил само при един и същ работодател.

Възразило е също така, че ищцата вече е упражнила правото си да получи обезщетението от друг работодател, както и че не е член на синдикална организация, страна по браншовия КТД и не се е присъединила към него.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил частично иска до размера на сумата от 16416,24 лв., представляваща брутното трудово възнаграждение на ищцата за шест месеца, и го е отхвърлил за разликата до пълния предявен размер, т.к. е приел, че ищцата не е доказала наличието на КТД, предвиждащ по-голям размер.

От събраните в първоинстанционното производство доказателства безспорно се установява, че страните са били в трудово правоотношение за периода от 1994 г. до 15.07.2021 г., когато е било прекратено от работодателя на основание чл.328, ал.1 т.10 от КТ.

През този период от време трудовото правоотношение на два пъти е било прекратявано от работодателя, но и двете уволнения на В.И.Ч. са били признати по съдебен ред за незаконни и съответно отменени, а въззивницата е била възстановявана на заеманата от нея допреди уволненията ѝ длъжност „директор“.

За периода от 07.09.2013 г. до 08.11.2013 г. (през времетраенето на съдебното производство за отмяна на второто незаконно уволнение на въззивницата) В.И.Ч. е била в трудово правоотношение с Професионална гимназия по селско стопанство (ПГСС) – гр.Чирпан, като при прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с този работодател не ѝ е било начислено обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ.

С разпореждане от 06.02.2014 г. на ТП на НОИ –гр.Стара Загора на В.И.Ч. е била отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст.

През периода на трудовото си правоотношение с въззиваемото средно училище В.И.Ч. е била член на Синдиката на българските учители (СБУ) към Конфедерация на независимите синдикати в България (КНСБ), в това число и за периода м.ІХ –м.ХІ 2020 г.

Към 15.07.2021 г. месечното брутно трудово възнаграждение на В.И.Ч. е било в размер на 2 736,04 лв.

От приетият от настоящата съдебна инстанция колективен трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование № ДО1-134/08.06.2020 г. се установява, че СБУ към КНСБ е страна по договора, а чл.31, ал.1 т.2 предвижда на работници и служители, членове на синдикалните организация, страни по договора, които са педагогически специалисти, които в последните си десет години от трудовия стаж са заемали длъжност на педагогически специалист в държавна или общинска образователна институция на бюджетна издръжка от системата на предучилищното и училищното образование, да се изплаща обезщетение по чл.222,ал.3 от КТ в размер на 10,5 брутни работни заплати.

При така установените относими факти въззивният съд намира жалбата за основателна по следните съображения:

Разпоредбата на чл.222, ал.3 от КТ предвижда правото на работника/служителя на обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение след като е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основаниято за прекратяването. Ако трудовият стаж на работника/служителя през последните десет години е все при един и същ работодател, размерът на обезщетението е равен на brutното му трудово възнаграждение за шест месеца.

Съгласно чл.228, ал.2 от КТ размерите на обезщетенията по чл.222 от КТ, в т.ч. и по ал.3, се прилагат, доколкото в акт на министерския съвет, колективен трудов договор или в трудовия договор не са предвидени по-големи размери.

В настоящият случай е безспорно, че към 15.07.2021 г. – датата на прекратяване на трудовото правоотношение на В.И.Ч. със С.у. "М.Г.", въззивницата е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Въззивният съд приема, че към тази дата В.И.Ч. е имала трудов стаж в С.у. "М.Г." през последните десет години, т.к. макар, че въззивницата да е била уволнявана на два пъти, то с влизането в сила на конститутивните съдебни решения за отмяна на уволненията и възстановяването ѝ в длъжност факта на прекъсване на трудовия стаж е отпадал с обратна сила, поради което следва да се приеме, че трудовото ѝ правоотношение никога не е било прекъсвано.

Въззивният съд приема също така, че към момента на прекратяване на трудовото ѝ правоотношение В.И.Ч. е била член на СБУ на КНСБ, който от своя страна е бил страна по колективен трудов договор по смисъла на чл.228,

ал.2 от КТ.

Ето защо за определяне на размера на полагащото ѝ се обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ следва да се приложи разпоредбата на чл. чл.31, ал.1 т.2 от колективен трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование № ДО1-134/08.06.2020 г., предвиждащ същото да е 10, 5 брутни работни заплати.

Тъй като brutната работна заплата на въззивницата към 15.07.2021 г. е била в размер на 2 736,04 лв., то ѝ полагащото ѝ се и дължимо от работодателя С.у. "М.Г." обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ е в размер на 28728,42 лв.

С оглед на изложените съображения въззивният съд намира оплакванията във въззивната жалба за постановяване на първоинстанционното решение при допуснато съществено процесуално нарушение и неправилно приложение на материалния закон за основателни, поради което то следва да бъде отменено в обжалваната му част и вместо него да бъде постановено ново, с което на въззивницата бъде присъдено обезщетение от още 12 312,18 лв. (дванадесет хиляди триста и дванадесет лева и осемнадесет стотинки), ведно със законната лихва върху нея, считано от 27.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Предвид изхода на делото следва да бъде отменено и определение № 261702/01.10.2021 г., с което е допълнено решение № 260606/05.07.2021 г. в частта му за разноските, като В.И.Ч. е осъдена да заплати на С.у. "М.Г." сумата от 952,13 лв. (деветстотин петдесет и два лева и тринадесет стотинки) - съдебно-деловодни разноски по съразмерност на отхвърлената част от иска.

Относно разноските и държавните такси:

При този изход на делото въззивницата – ищца в първоинстанционното производство, има право на разноски и пред двете съдебни инстанции в пълен размер.

В нейна полза следва да се присъдят допълнително разноски пред първата съдебна инстанция в размер от 815 лв. (осемстотин и петнадесет лева) до пълния размер на направените от нея разноски за платено адвокатско възнаграждение от 1670 лв. (хиляда шестстотин и седемдесет лева), както и разноските пред настоящата въззивна инстанция в размер на 1 500 лв. (хиляда и петстотин лева) за платено адвокатско възнаграждение.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК С.у. "М.Г." – гр.С.З. следва да бъде осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт държавна такса в размер общо от 738,73 лв. (седемстотин осемдесет и три лева) представляваща сбора от дължимата в първоинстанционното производство държавна такса по чл.1 от Тарифата за държавните такси, събирани от съдилищата по ГПК от 4 процента върху сумата от 12 312,18 лв. - 492,49 лв. (четиристотин деветдесет и два лева и четиридесет и девет стотинки), която следва да заплати по сметката на Старозагорския районен съд, и 246,24 лв. (двеста четиридесет и шест лева и двадесет и четири стотинки) – дължимата държавна такса за възивно обжалване по чл.18, ал.1 от тарифата за

държавните такси, събирани от съдилищата по ГПК, която следва да заплати по сметката на Старозагорския окръжен съд.

По изложените мотиви и на основание чл.271, ал.1 пр.III-то от ГПК Старозагорският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260606/05.07.2021 г. по гр.д.№ 2743/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд в частта му, в която е отхвърлен като неоснователен предявеният от В.И.Ч., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., *** срещу С.у. "М.Г.", БУЛСТАТ № ***, с адрес: гр.С.З., *** иск по чл.222, ал.3 от КТ за разликата над 16 416,24 лв. до 28 728,42 лв., ведно със законната лихва върху нея, считано от 27.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, **както и** определение № 261702/01.10.2021 г., с което е допълнено решение № 260606/05.07.2021 г. в частта му за разноските, като В.И.Ч. е осъдена да заплати на С.у. "М.Г." сумата от 952,13 лв. (деветстотин петдесет и два лева и тринадесет стотинки) - съдебно-деловодни разноски по съразмерност на отхвърлената част от иска, **вместо което ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА на основание чл.222, ал.3 от Кодекса на труда С.у. "М.Г.", БУЛСТАТ № ***, с адрес: гр.С.З., *** **да заплати** на В.И.Ч., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., *** още сумата от 12 312,18 лв. (дванадесет хиляди триста и дванадесет лева и осемнадесет стотинки), ведно със законната лихва върху нея, считано от 27.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

В останалата му част решение № 260606/05.07.2021 г. по гр.д.№ 2743/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд е влязло в сила.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс С.у. "М.Г.", БУЛСТАТ № ***, с адрес: гр.С.З., *** **да заплати** на В.И.Ч., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., *** сумите от **815 лв.** (осемстотин и петнадесет лева) - разноски пред първата съдебна инстанция до пълния размер на направените от нея разноски за платено адвокатско възнаграждение от 1670 лв. (хиляда шестстотин и седемдесет лева), както и разноските пред настоящата въззивна инстанция в размер на **1 500 лв.** (хиляда и петстотин лева) за платено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 от ГПК С.у. "М.Г.", БУЛСТАТ № ***, с адрес: гр.С.З., *** **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт държавна такса в размер общо от **738,73 лв.** (седемстотин осемдесет и три лева), от които 492,49 лв. (четиристотин деветдесет и два лева и четиридесет и девет стотинки) по сметката Старозагорския районен съд, и 246,24 лв. (двеста четиридесет и шест лева и двадесет и четири стотинки) по сметката на Старозагорския окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния

касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____